

## Nr 19

**Konstitutionsutskottets betänkande i anledning av motioner om översyn av JO-institutionen.****Motionerna**

I motionen 1972:618 av herr Adamsson (s) föreslås mot bakgrund av ökningen av antalet klagomål "att JO-institutionens ställning och funktioner blir föremål för förnyade överväganden med utgångspunkt i 1967 års riksdagsbeslut i ämnet och med beaktande av vad som anförts i motionen". Motionären uttalar att den av honom begärda översynen bör verkställas av en utredning som tillsätts av talmanskonferensen. Utredningen bör vara förutsättningslös utom i så måtto att grundtankarna bakom 1967 års beslut inte bör överges utan starka skäl. Enligt motionären är den viktigaste frågan hur man skall kunna genom organisatoriska åtgärder säkerställa att ombudsmännen verkligen får möjlighet att ägna sig åt de väsentliga ärendena. Motionären erinrar vidare om att ämbetsansvarskommitténs förslag kan komma att ändra grunderna för ombudsmännens verksamhet.

I motionen 1972:801 av herr Strömberg (fp) hemställs "att riksdagen beslutar göra en översyn av principer och praxis inom JO-ämbetet". Motionären uttalar bl. a. att det i dagens läge med inträffad stark ökning av antalet utifrån anhängiggjorda ärenden finns anledning att överväga en personell förstärkning av JO-ämbetet och att denna fråga bör bli föremål för en ingående prövning från riksdagens sida. Enligt motionären finns det vidare anledning att förutsättningslöst granska JO:s åtalsfunktion. Även förhållandet mellan JO och JK bör, säger motionären, ses över.

För närmare detaljer hänvisas till motionerna.

**Ärendeutvecklingen hos riksdagens ombudsmän 1967–1971**

I sammansatt konstitutions- och första lagutskotts betänkande 1967:1 lämnades på s. 3–4 vissa uppgifter om arbetsutvecklingen vid JO- och MO-ämbetena åren 1954–1966. Vidare redogjordes där för de åtgärder som JO vidtagit i förekommande ärenden ettbart av åren 1957–1966. I dessa delar hänvisas till det berörda betänkandet.

Nedan lämnas motsvarande uppgifter för åren 1967 (resp. 1968) – 1971.

*Arbetsutvecklingen hos riksdagens ombudsmän 1967–1971*

| År   | Klagomål och framställningar | Initiativärenden | Summa | Avgjorda | Till följande år balanserade |
|------|------------------------------|------------------|-------|----------|------------------------------|
| 1967 |                              |                  |       |          |                              |
| JO   | 1 684                        | 172              | 1 858 | 1 748    | 447                          |
| MO   | 126                          | 636              | 762   | 782      | 129                          |
|      | 1 810                        | 808              | 2 618 | 2 530    | 576                          |
| 1968 |                              |                  |       |          |                              |
| JO*  | 504                          | 0                | 504   | 442      |                              |
| MO*  | 34                           | 78               | 112   | 129      |                              |
| RO** | 1 582                        | 410              | 1 992 | 2 084    | 577                          |
|      | 2 120                        | 488              | 2 608 | 2 655    |                              |
| 1969 | 2 708                        | 393              | 3 101 | 2 948    | 757                          |
| 1970 | 2 606                        | 457              | 3 063 | 2 997    | 850                          |
| 1971 | 3 149                        | 346              | 3 495 | 3 267    | 1 114                        |

\* Avser tiden 1.1 -- 27.3.1968

\*\* Avser tiden 28.3–31.12.1968 (det gemensamma ombudsmannaämbetet)

*Av riksdagens ombudsmän vidtagna åtgärder i ärenden som förekommit ettvart av åren 1968–1971*

*A. Klagörenden*

| År   | Avvisn. eller avgörande utan särskild utredning | Överlämnande enl. 9 § instr. | Avgjorda efter utredn. utan att fel funnits | Erinran eL annan kritik | Åtal eller disciplinär bestraffning | Framställning till Riksdagen eller Kungl. Maj:t | Summa ärenden |
|------|-------------------------------------------------|------------------------------|---------------------------------------------|-------------------------|-------------------------------------|-------------------------------------------------|---------------|
| 1968 | 642                                             | 76                           | 1 174                                       | 224                     | 7                                   | 4                                               | 2 127         |
| 1969 | 747                                             | 100                          | 1 411                                       | 272                     | 7                                   | 2                                               | 2 539         |
| 1970 | 787                                             | 89                           | 1 325                                       | 413                     | 3                                   | 1                                               | 2 618         |
| 1971 | 1 137                                           | 126                          | 1 212                                       | 412                     | 3                                   | 3                                               | 2 893         |

*B. Inspektions- och övriga initiativärenden*

| År   | Avgjorda efter utredn. utan slutlig anledning till kritik | Erinran eL annan kritik | Åtal eller disciplinär bestraffning | Framställn. till Riksdagen eller Kungl. Maj:t | Summa ärenden |
|------|-----------------------------------------------------------|-------------------------|-------------------------------------|-----------------------------------------------|---------------|
| 1968 | 225                                                       | 246                     | 0                                   | 1                                             | 472           |
| 1969 | 116                                                       | 263                     | 0                                   | 5                                             | 384           |
| 1970 | 108                                                       | 239                     | 0                                   | 5                                             | 352           |
| 1971 | 143                                                       | 199                     | 0                                   | 1                                             | 343           |

## 1967 års reformer

1967 beslöts väsentliga reformer i fråga om riksdagens ombudsmän (K1LU 1967:1, rskr 1967:382, SFS 1967:928). Huvudinnebörden av reformerna var att de tidigare JO- och MO-ämbetena samordnades till en gemensam institution, riksdagens ombudsmannaexpedition, med tre ombudsmän, envar kallad JO, vilka själva fastställer en arbetsfördelning mellan sig med iakttagande av vissa riktlinjer som riksdagen beslutat.

Det viktigaste motivet för omorganisationen var att JO:s arbetsbörda ökat mycket kraftigt under senare år och att detta medfört en stark snedbelastning mellan JO och MO. Detta kom särskilt väl till uttryck genom klagomålen. Dessa var hos JO 757 år 1957 och 1 684 år 1967, hos MO omkring 100 om året under hela perioden. För att komma till rätta med problemen beslöt riksdagen successiva personalförstärkningar och medgav dessutom att dubblering fick ske under vissa tider genom att ställföreträdaren tjänstgjorde samtidigt med ombudsmannen. På denna väg hade man i realiteten redan några år före reformerna 1967 kommit fram till en ordning med tre ombudsmän.

I samband med att riksdagen antog den nya organisationen förde utskottet ett ingående resonemang om ombudsmannainstitutionens ställning och funktioner i dagens samhälle. Det framhölls att den föreslagna reformen inte borde bygga bara på uppgifter om ärendemängd etc. utan ge uttryck för riksdagens principiella syn på institutionen. Den nya organisationen skulle ge den ram som enligt riksdagens mening erfordrades för att ombudsmännen skulle kunna fullgöra de uppgifter som de funnits böra ha. Det underströks att JO är en extraordinär garanti för de enskildas rättssäkerhet och att institutionen inte bör få utvecklas till ett ämbetsverk. Då tre ombudsmannabefattningar inrättades borde dubbleringen med ställföreträdare i princip upphöra. Två gemensamma ställföreträdare skulle utses, med uppgift väsentligen att träda in vid ombudsmans bortovaro.

Särskild vikt lades 1967 vid att skapa bättre möjligheter för JO att ägna sig åt väsentliga frågor. Det framhölls att en alltför stark belastning med rutinmässiga eller eljest mindre betydelsefulla uppgifter kan leda till att institutionen förlorar i saklig betydelse. Ett särskilt angeläget önskemål var att få till stånd en avsevärd utökning av inspektionsverksamheten. Bakgrunden var att erfarenhetsmässigt vid pass nio klagomål av tio inte leder till någon åtgärd och att det mål för inspektionsverksamheten som uppsatts 1957, åtta veckor om året, aldrig kunnat nås till följd av klagomålen. Det fastställdes nu uttryckligen, att JO inte har någon skyldighet att sakpröva alla klagomål som kommer in, och i instruktionen gavs vissa föreskrifter om när sakprövning borde underlåtas. Enligt 8 § bör ombudsman "lämna klagomål utan åtgärd, om det från allmän och enskild synpunkt är av ringa betydelse att saken prövas", och enligt 9 § får fråga som väckts genom klagomål och är "av sådan beskaffenhet att den lämpligen kan utredas och prövas av annan myndighet" överlämnas till denna myndighet för handläggning.

Enligt 12 § instruktionen bör ombudsman, om förekommet fel ej är av allvarlig beskaffenhet och särskilda skäl inte föranleder annat, i stället för att väcka åtal eller göra anmälan till myndighet med disciplinär bestraffningsrätt, låta bero vid erinran, vunnen rättelse, avgiven förklaring eller vad som i övrigt förekommit. Bestämmelsens avfattning avsåg att bekräfta en sedan länge tillämpad praxis enligt vilken återhållsamhet iakttogs i fråga om väckande av åtal.

I betänkandet behandlades även bl. a. frågan om ombudsmännens tillsyn över kommunalförvaltningen. I detta sammanhang diskuterades ombudsmännens inspektionsverksamhet på den kommunala egenförvaltningens område och frågan om den kommunala affärsverksamheten skall ställas under ombudsmännens tillsyn. Någon ändring i gällande ordning föreslogs emellertid inte av utskottet. I en reservation av fyra ledamöter (h) uttalades önskemål om att också den ifrågavarande inspektionsverksamheten borde intensifieras ävensom att den verksamhet som utövas i bolags-, förenings- och stiftelseform borde stå under tillsyn av ombudsmännen. Riksdagen följde utskottet.

För närmare detaljer hänvisas till det berörda betänkandet.

### Riksdagsbehandlingen 1970 av en motion om översyn av JO-institutionen

Vid 1970 års riksdag väckte herr Adamsson (s) en motion, vari hemställdes att JO-institutionens ställning och funktioner gjordes till föremål för förnyade överväganden med utgångspunkt i 1967 års riksdagsbeslut i ämnet.

I sitt utlåtande (KU 1970:47) anförde utskottet följande:

Syftet med förevarande motion är att slå vakt om grunderna för 1967 års reform. Uppgifterna i ombudsmännens ämbetsberättelse 1970 har synts motionären ge anledning till vissa farhågor. Särskilt pekas på att antalet klagomål årligen har ökat nästan lika mycket under de två åren efter 1967 som under hela tioårsperioden mellan 1957 och 1967 års reformer. Detta förhållande har förtjänat uppmärksamhet därför att ökningen av antalet klagomål hos JO var ett av de viktigaste motiven för 1967 års reform.

Även utskottet har funnit de uppgifter om utvecklingen efter 1967, som motionären pekat på, vara förtjänade av noggrant studium. Utskottet är visserligen väl medvetet om – och det är också motionären – att man inte kan dra mera långtgående slutsatser av endast sifferuppgifter. Ärendena kräver naturligtvis högst växlande arbetsinsatser etc. Med hänsyn till att det rör sig om förhållandevis höga tal och om en begränsad tid, under vilken dessutom en personlig kontinuitet rått inom JO-ämbetet, måste man emellertid kunna utgå från att talen för de olika åren är jämförbara. Även om man inte kan bilda sig någon uppfattning om ombudsmännens arbetsbelastning på grundval av endast statistiska uppgifter av denna art, måste dessa dock rimligen antas vara ägnade att belysa utvecklingen mellan skilda år. Den bild som talen ger av denna utveckling har utskottet liksom motionären ansett så pass oroväckande, att en närmare granskning framstått som nödvändig. Utskottet har därför inhämtat närmare uppgifter från ombudsmännen och dessutom berett dessa tillfälle att personligen inför utskottet redovisa sin bedömning av

arbetsläget och av hur den nya organisationen fungerat i praktiken. På grundval av vad som framkommit i ärendet får utskottet anföra följande.

Vad först beträffar tillströmningen av klagomål syns en stagnation ha inträtt under 1970. Under de nio första månaderna har 1 934 klagomål inregistrerats, vilket skall jämföras med 2 708 under hela 1969. Man förefaller alltså kunna räkna med en slutsumma för 1970 som i vart fall inte överstiger 1969 års.

I fråga om behandlingen av klagomålen har ombudsmännen uttalat, att de befogenheter att avskriva utan sakprövning och att överlämna till annan myndighet som anvisades 1967 varit till stor nytta i arbetet. Några ändringar i instruktionen har ombudsmännen inte funnit påkallade för att förbättra arbetsmöjligheterna. Utskottet har också av ombudsmännens redogörelser fått uppfattningen, att de ifrågavarande befogenheterna ännu inte begagnats i sådan utsträckning att de möjligheter de ger är uttömda. Även om klagomålen åter skulle öka i antal, syns alltså några omedelbara farhågor inte behöva hysas för att ombudsmannainstitutionens effektivitet skall hämmas därigenom.

Av stor vikt är med hänsyn till riksdagens uttalanden 1957 och 1967 inspektionsverksamhetens omfattning. Vilket utrymme som kan beredas denna verksamhet utgör otvivelaktigt det bästa provet på organisationens funktionsduglighet. Utskottet har tagit del av uppgifter om alla inspektioner som verkställt under de första nio månaderna 1970. Antalet inspektionsdagar har uppgått till omkring 100 för de tre ombudsmännen tillsammans. Denna uppgift kan sammanställas med riksdagens önskemål 1957, att JO skulle ägna åtta veckor om året åt inspektioner. Det är uppenbart att detta mål nåtts, även om man beaktar att den lämnade uppgiften även innefattar sådana inspektioner som tidigare verkställdes av MO. Det hade emellertid varit anmärkningsvärt om inte ens det mål som uppsattes 1957 hade nåtts, då det nu finns tre JO mot endast en 1957. Det bör därför tilläggas att inspektionerna numera, enligt vad ombudsmännen framhållit, genomförs med större effektivitet än tidigare, med hjälp av ett ökat antal sakkunniga biträden etc. Som en följd härav kräver de också ett större efterarbete. Utskottet har på grundval av vad som framkommit gjort bedömningen, att utvecklingen i fråga om inspektionsverksamheten kan anses gynnsam. Som glädjande har utskottet noterat att flera centrala statsmyndigheter varit föremål för inspektion.

Allmänt har ombudsmännen uttalat att 1967 års reform fallit ut väl i praktiken och att man inte behöver hysa farhågor för att den då uppdragna ramen skall sprängas. Utskottet har också konstaterat att ställföreträdarna inte tjänstgjort i större utsträckning än som förutsattes 1967.

Motionären har hemställt om överväganden, vilka åtgärder som kan anses påkallade för att grunderna för 1967 års reform inte skall behöva rivas upp, men har lämnat öppet i vilken form detta bort ske. Då utskottet funnit motionens syfte angeläget, har utskottet ansett det naturligt att i första hand självt göra sådana överväganden som motionären avsett. På grundval av den utredning som verkställt och vad ombudsmännen anfört har utskottet gjort bedömningen, att särskilda åtgärder inte är erforderliga för närvarande för att tillgodose motionens syfte. Även om sålunda den närmare granskningen undanröjt de farhågor, som syntes befogade vid ett första betraktande, är det emellertid tydligt att utvecklingen bör följas med uppmärksamhet.

I enlighet med utskottets hemställan förklarade riksdagen motionen besvarad med vad utskottet anfört.

## Granskningsbetänkandena 1971 och 1972

I sitt betänkande över granskning av riksdagens ombudsmäns ämbetsförvaltning 1970 (KU 1971:3) erinrade utskottet bl. a. om riksdagsbehandlingen av 1970 års motion om översyn av JO-institutionen. Utskottet uttalade att den av utskottet företagna granskningen inte gett utskottet anledning att frångå den bedömning som då gjordes.

I sitt betänkande över granskning av riksdagens ombudsmäns ämbetsförvaltning 1971 (KU 1972:1) förklarade utskottet bl. a. att det skulle med uppmärksamhet följa utvecklingen beträffande arbetsläget och överväga om särskilda åtgärder krävs för att bemästra arbetsbördan. Utskottet erinrade vidare om att det med hänsyn till nu förevarande motioner skulle få anledning att närmare återkomma till olika spörsmål som hör samman med ombudsmännens verksamhet. I en reservation av fyra ledamöter (2 m, 2 fp) föreslogs en annorlunda skrivning i viss del. För närmare detaljer hänvisas till betänkandet.

Efter votering beslöt riksdagen att lägga utskottets betänkande till handlingarna med gillande av vad utskottet anfört.

## Grundlagberedningens förslag

Grundlagberedningen avlämnade i mars 1972 sitt slutbetänkande "Ny regeringsform, ny riksdagsordning" (SOU 1972:15). Förslaget innebär i vad avser riksdagens ombudsmän och deras uppgifter ingen saklig ändring i nu gällande ordning.

I beredningens förslag finns bestämmelser om ombudsmännen dels i 11 kap. 6 § förslaget till Regeringsform, dels i 8 kap. 11 § förslaget till Riksdagsordning. Under sistnämnda stadgande föreslås dessutom tre s. k. tilläggsbestämmelser. De berörda stadgandena har följande lydelse:

### *11 kap. 6 § ny RF*

#### 6 §

Riksdagen väljer minst två ombudsmän att utöva tillsyn över tillämpningen av lagar och författningar. Riksdagen fastställer instruktion för ombudsmännen.

Ombudsman äger närvara vid domstolars och förvaltningsmyndigheters överläggningar och har tillgång till deras protokoll och handlingar. Stats- och kommunaltjänstemän skall tillhandagå ombudsman med de upplysningar och yttranden han begär. Ombudsman äger väcka åtal i de fall som anges i instruktionen. Allmän åklagare skall på begäran biträda honom.

### *8 kap. 11 § ny RO*

Val av ombudsman gäller för tiden från valet till dess nytt val har förrättats under fjärde året därefter. På hemställan av det utskott som granskar ombudsmännens verksamhetsberättelse äger riksdagen dock dessförinnan entlediga ombudsman som ej åtnjuter riksdagens förtroende. Vid val med slutna sedlar av ombudsman tillämpas förfarandet i 1 § andra stycket.

Avgår ombudsman i förtid, skall riksdagen snarast välja efterträdare för ny fyraårsperiod.

Riksdagen väljer erforderligt antal ställföreträdare för ombudsmännen. Vad som sägs i första och andra styckena angående ombudsman skall ha motsvarande tillämpning på ställföreträdare. Har ombudsman avgått i förtid, skall ställföreträdare uppehålla hans ämbete till dess att riksdagen har valt efterträdare.

### *Tilläggsbestämmelser*

#### 8.11.1

Konstitutionsutskottet skall inom 20 dagar från det att utskottet har blivit tillsatt utse en delegation, JO-delegationen, bestående av sex ledamöter i utskottet, för att då någon av riksdagens ombudsmän påkallar det samråda med ombudsmännen om arbetsfördelningen eller arbetsordningen eller i andra frågor av organisatorisk art.

#### 8.11.2

Val av riksdagens ombudsmän och ställföreträdare för dem skall beredas av JO-delegationen, som därvid skall samråda med de av partigrupperna utsedda ledamöterna i talmanskonferensen.

#### 8.11.3

Av ställföreträdarna äger den företrädare till tjänstgöring som har utsetts först eller, om två eller flera har utsetts samtidigt, den äldste.

### **Ämbetsansvarskommitténs förslag**

Ämbetsansvarskommittén (Ju 1967:63) tillkallades 1966 för att utreda frågan om ämbetsansvar och disciplinärt ansvar i offentlig tjänst. Kommittén avgav 1969 principbetänkandet "Ämbetsansvaret" (SOU 1969:20), och i början av innevarande år slutbetänkandet "Ämbetsansvaret II" (SOU 1972:1).

Kommittén föreslår att ämbetsansvaret ersätts av ett sanktionssystem utan straffansvar för vanliga tjänstefel. Ett närmande avses därvid ske mellan den offentliga och privata marknadens regelsystem. Straffrättsligt ansvar skall enligt förslaget kunna utkrävas endast för missbruk av offentlig myndighet, för mutbrott och för brott mot tystnadsplikt.

En av målsättningarna har varit att söka åstadkomma ett för all offentlig verksamhet enhetligt system, i vilket motivet för sanktioner skall vara medborgarnas intresse av att offentliga funktioner utan ovidkommande hänsyn fullgörs på ett riktigt sätt.

En annan utgångspunkt har varit att bryta det samband som finns mellan rådande ansvarsregler och förbudet för stora funktionärsgupper att träffa avtal om sina tjänsteåligganden.

Enligt kommitténs förslag skall JO och JK fortfarande ha tillsyn över offentliga funktionärer. Tillsynen skall enligt förslaget omfatta främst alla utövare av offentlig myndighet, vare sig de är offentligt anställda eller ej, och därutöver även de personkategorier som omfattas av den av kommittén föreslagna disciplinlagen. Härigenom förs till tillsynsområdet exempelvis arbetstagare i sådana samhällsägda företag - aktiebolag, föreningar och stiftelser - som utövar mera väsentliga offentliga

funktioner eller som innehar monopolställning. Vad angår formerna för tillsynens utövande bör enligt kommittén nuvarande regler därom bibehållas. Åtalsrätten föreslås omfatta varje brott varigenom något tjänsteåliggande åsidosätts.

#### **Av justitieombudsmännen väckt fråga om ändring av 8 § i gällande instruktion**

Vid ett av justitieombudsmännen påkallat samråd med JO-delegationen den 25 november 1971 angående ärendetillströmning och arbetsbalans hos ombudsmännen uttalades från ombudsmännens sida, mot bakgrund av den inträffade kraftiga ökningen av antalet klagomål, att det var önskvärt att möjligheterna att lämna klagomål utan åtgärd ytterligare underströks. Ombudsmännen föreslog som lämplig åtgärd i detta syfte följande ändring av 8 § i instruktionen (1967:928) för riksdagens ombudsmän:

##### *Gällande lydelse*

8 §  
Ombudsman bör lämna klagomål utan åtgärd, om det från allmän och enskild synpunkt är av ringa betydelse att saken prövas.

##### *Föreslagen lydelse*

8 §  
Ombudsman bör lämna klagomål utan åtgärd, om han med hänsyn till omständigheterna finner det vara av mindre vikt att saken prövas.  
Härvid skall särskilt beaktas, om möjlighet kvarstår för klaganden att vinna rättelse på ordinär väg, om påtalad tjänsteåtgärd ligger mer än ett år tillbaka i tiden, eller om klaganden icke är personligen berörd av påtalad tjänsteåtgärd.

#### **Utskottet**

Riksdagens beslut 1967 om en genomgripande reform av ombudsmannaämbetena hade ett dubbelt syfte. På grundval av en precisering av riksdagens principiella syn på ombudsmannainstitutionens ställning och uppgifter i dagens samhälle angavs en ram, inom vilken ombudsmännen avsågs skola kunna på lång sikt verka på tillfredsställande sätt. Genom en förstärkning av organisationen avsågs vidare att avhjälpa de brister och arbetssvårigheter som yppats under senare år. Reformens huvudinnebörd har redovisats i det föregående.

Utvecklingen efter genomförandet av 1967 års reform har inneburit en fortsatt stark ökning av antalet klagomål hos JO. 1967 var sammanlagda antalet klagomål hos båda ombudsmännen 1 810. Antalet ökade därefter i stort sett successivt (1968 2 120, 1969 2 708, 1970 2 606) till förra

årets höga tal med totalt 3 149 klagomål. Trots att antalet avgjorda ärenden kontinuerligt ökat har JO:s arbetsbalanser vuxit år efter år.

Enligt utskottets mening har arbetsbördan hos ombudsmännen nu nått en sådan omfattning att svårigheter uppkommit för ombudsmännen att fullgöra sina uppgifter på det sätt som förutsatts vid 1967 års reformbeslut. I detta läge måste, som framhållits i de i ämnet väckta motionerna, särskilda åtgärder övervägas. Olika möjligheter är därvid tänkbara, som måste vägas mot varandra. Utskottet anser att prövningen därvidlag bör uppdras åt en särskild parlamentarisk utredning, som tillsätts av talmanskonferensen. Denna bör inte närmare bindas i sitt uppdrag utan kunna förutsättningslöst pröva såväl principiella frågor om ombudsmännens uppgifter och arbetsformer som praktiska och organisatoriska spørsmål. Utredningen bör sålunda kunna uppta samtliga frågor som aktualiserats i de båda i ämnet väckta motionerna. Det är av vikt att utredningen arbetar skyndsamt.

På grund av det anförda hemställer utskottet

att riksdagen i anledning av motionerna 1972:618 och 1972:801 uppdrar åt talmanskonferensen att tillsätta en utredning med uppgift att överväga frågor om riksdagens ombudsmäns uppgifter och arbetsformer m. m. i enlighet med vad utskottet ovan anför.

Stockholm den 11 april 1972

På konstitutionsutskottets vägnar

GUNNAR LARSSON

*Närvarande:* herrar Larsson i Luttra (c), Adamsson (s), Nelander (fp), Henningsson (s), fru Thunvall (s), herrar Boo (c), Johansson i Trollhättan (s), Mossberg (s), Werner i Malmö (m), Svensson i Eskilstuna (s), Bergqvist (s), Fiskesjö (c), Karlsson i Malung (s), Schött (m) och Molin (fp).

